"โลกนี้มีความสัมพันธ์อยู่แบบหนึ่ง
ถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว...เราจะออกจากมันได้ยากที่สุด"

PROLOGUE

มีคนเคยบอกว่าโลกมักเหวี่ยงคนที่ใช่ให้มาเจอในเวลาที่ใช่

หากเป็นคู่ที่ไม่พอดีก็มักมีวันที่ต้องเลิกรากันไป ตรงกันข้าม หากเป็นคู่แท้แล้วต่อให้โลกมีอุปสรรคมากมายแค่ไหนก็จะผ่านมันไปได้ทั้งหมด นี่แหละชีวิตคู่ที่หลายคนใฝ่ฝันอยากจะมี บางคนเรียกมันว่าพรหมลิขิต ทว่าบางคนก็บอกว่ามันคือเวรกรรม

ไม่มีคำนิยามที่สามารถระบุสิ่งสิ่งนี้ได้ชัดเจนนัก คงเหมือนกับความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้

คู่รักหลายคู่พัฒนาความสัมพันธ์จากการเป็นคนแปลกหน้า แล้วค่อยๆ ขยับสถานะมาเป็นคนรู้จัก บางคู่ก็พากันก้าวข้ามคำว่าพี่น้องไปเป็นคนรัก และยังมีอีกหลายคู่ที่เคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน

แน่นอนว่ามีคนสมหวังก็ต้องมีคนผิดหวังกับความรัก เราชอบเขาแต่เขาไม่ชอบเรา พอมีคนมาชอบก็ดันไม่ถูกสเป็ก ไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งต้องเจ็บอยู่ดี แต่ถึงแม้จะเป็นอย่างนั้น...ทุกคนก็ยังสามารถเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 10/7/2562 BE 16:33

จะมีก็แต่ความสัมพันธ์อยู่รูปแบบหนึ่ง มันเหมือนมีเส้นบางๆ กั้นกลางระหว่างคนสองคนเอาไว้ไม่ให้ขยับเข้าใกล้กันมากเกินไป จะหนีก็ไม่ได้อยู่ที่เดิมก็เจ็บปวด หากทนกับสภาวะที่เป็นอยู่ไม่ไหวคงทำได้แค่อย่างเดียวคือต้องเสี่ยงข้ามเส้นนั้นไป ซึ่งไม่มีใครรับประกันได้เลยว่าผลลัพธ์จะออกมาในรูปแบบไหน

เฟรนด์โซน

"ดื่มคนเดียวสองแก้วเลยเหรอครับ"

ชายแปลกหน้าคนหนึ่งเริ่มทักทายด้วยคำถามค่อนข้างแปลก ส่งผลให้ 'ปาล์ม' หนุ่มร่างสูงในวัย 27 ปีต้องหันไปสบตากับเจ้าของคำถามตรงๆ ก่อนจะขมวดคิ้วมุ่นเพราะไม่เข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อนัก

"ครับ?"

"ผมหมายถึงเบียร์น่ะ"

"อ๋อ...เปล่าครับ พอดีผมมาเอาเบียร์ให้เพื่อน"

"เหมือนกันเลยครับ"

หนุ่มเนิร์ดแว่นหนาในชุดสูทเอิร์ธโทนพูดพลางเบะปากคว่ำ เขาไม่ได้พูดเปล่า แต่กลับเบี่ยงตัวเล็กน้อยเพื่อพบกับเพื่อนร่วมชะตากรรมที่ยืนยิ้มแหยอยู่ใกล้ๆ อีกสองคน

คนแรกตัวสูงโปร่ง ตากับผมสีน้ำตาลอ่อน มองครั้งแรกก็รู้เลยว่าเป็นลูกครึ่งแน่ๆ ส่วนอีกคนแตกต่างโดยสิ้นเชิงเพราะหน้าตาออกตี๋ ดูดีในสไตล์โอปป้าแบบสุดกู่

"เอ่อ แล้วนี่พวกคุณเป็นเพื่อนกันเหรอครับ" แม้ปาล์มจะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ในตอนนี้มากนัก แต่เขาก็ไม่ใจร้ายพอจะปลีกตัวออกมาทั้งที่ยังคุยกันอยู่

"เปล่าหรอกครับ เพิ่งเจอกันก่อนหน้านี้เลย พอดี..." หนุ่มตี๋หยุดพูดไป

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 10/7/2562 BE 16:33

อึดใจหนึ่งก่อนจะกลืนน้ำลายลงคออึกใหญ่ "เราแค่บังเอิญมีชะตากรรมเหมือนกันเท่านั้นครับ"

"ชะตากรรมเหมือนกัน คือมาเอาเบียร์ให้เพื่อนเนี่ยนะ"

"เพื่อนที่ไม่ใช่เพื่อนน่ะครับ พูดแล้วน้ำตาจะไหล..." เล่าจบ อีกสองคนที่เหลือก็พยักหน้าเศร้าๆ พวกเขาหันหน้าล้อมวงพูดคุยกัน ในมือถือแก้วเบียร์เอาไว้ทั้งสองข้าง เสื้อผ้าหน้าผมถูกจัดแต่งอย่างพิถีพิถันเนื่องจากกำลังอยู่ท่ามกลางบรรยากาศชื่นมื่นของ After Party ในงานแต่งงานสุดโรแมนติก

อาจเพราะแรงดึงดูดของบางสิ่งบางอย่างทำให้ผู้ชายสี่คนซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนได้มีโอกาสพูดคุยกัน แถมยังตกอยู่ในชะตากรรมเดียวกันอีกต่างหาก

"แล้วคุณล่ะครับ เบียร์อีกแก้วที่เอาไปให้เพื่อน เป็นเพื่อนแบบไหน" หนุ่มลูกครึ่งถามบ้าง คนฟังเลยได้แต่เอ่ยพึมพำในลำคอพลางมองตรงไปยังเวทีซึ่งห่างออกไปไม่ไกลนัก

"ผมเหรอ อืม..."

ดวงตาคมจดจ้องเธอซึ่งยืนร้องเพลงอยู่ตรงนั้น ก่อนที่ความทรงจำสีจางของวันวานจะค่อยๆ ฉายชัดขึ้นทีละน้อย มันคือกาลเวลาที่ผ่านมานานแล้ว ทว่าครั้งนี้เขาก็ได้กลับมาคิดถึงมันอีกครั้ง...

2009

"นี่ป๊าจะขับรถไปชลบุรีเลยป่ะ"

"อือ เดี๋ยวว่าจะขับไปเลย"

รถยนต์สีแดงแล่นไปบนถนนเส้นเดิมที่มักใช้เป็นประจำทุกวัน โดยมี

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 10/7/2562 BE 16:33

ชายวัยกลางคนซึ่งแต่งตัวภูมิฐานทำหน้าที่เป็นสารถีขับรถ ขณะที่เบาะด้านข้างเป็นตำแหน่งประจำของเด็กสาวสุดน่ารักในชุดนักเรียนมัธยมปลาย

บทสนทนาเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เคลื่อนรถออกจากบ้าน ระหว่างทางทั้งคู่มักจะมีประเด็นใหม่ๆ มาพูดคุยกันเสมอ คราวนี้ก็เช่นกัน เพราะหลังจากแวะส่งลูกสาวคนเดียวของบ้านถึงหน้าโรงเรียนแล้ว คนเป็นพ่อก็ต้องรีบปฏิบัติภารกิจต่อให้ทันท่วงที

"ซื้อปูม้ามาฝากกิ๊งด้วย" ได้ยินดังนั้นพ่อก็ยิ้มออกมาก่อนเอ่ยต่อ

"เอาตังค์มาสิ"

เด็กสาวหันไปมองค้อนคนเคียงข้าง บ่นกระเง้ากระงอดตามประสา

"โห่! งก"

พ่อทำหน้าเป็นเชิงไม่รับรู้กับท่าทางที่เธอแสดงออกมา สองมือยังคงประคองพวงมาลัยก่อนจะชะลอความเร็วรถลงเมื่อใกล้ถึงจุดหมาย

บรรยากาศของถนนหน้าโรงเรียนในตอนเช้าคึกคักเหมือนเช่นเคย นักเรียนจำนวนไม่น้อยยืนอยู่ริมฟุตปาธ เอ้อระเหยไม่ยอมเข้าโรงเรียน แต่กลับพากันยืนจับกลุ่มออกันอยู่ด้านหน้า รถยนต์ของผู้ปกครองคันแล้วคันเล่าเคลื่อนตัวอย่างช้าๆ เข้ามาจอดเทียบเพื่อส่งลูกหลานถึงหน้าประตู

"พรุ่งนี้ล้างท้องรอไว้เลยนะเดี๋ยวป๊ากลับมา จัดเต็ม!"

"อื้ม"

รถยนต์จอดสนิทอยู่กับที่ มือบางปลดเข็มขัดนิรภัยออก จากนั้นก็เอี้ยวตัวไปหอมแก้มคนอายุมากกว่าฟอดใหญ่

"ขอบคุณครับลูกที่เคารพ บ๊ายบาย"

ประตูถูกเปิดออก เธอก้าวเท้าลงมาจากรถ โบกมือลาคนเป็นพ่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้มจนปากแทบจะฉีกถึงใบหู

"บ๊ายบายยยยยย~"

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 10/7/2562 BE 16:33

ดวงตาอันเฉียบคมมองรถยนต์ของพ่อเคลื่อนตัวห่างออกไป เธอรอจนกระทั่งภาพตรงหน้าลับจากสายตา ถึงได้รีบหมุนตัวเดินเข้าประตูโรงเรียนพร้อมกับยกมือไหว้ครูประจำเวรหน้าประตู ทว่าคล้อยหลังได้ไม่เท่าไหร่รอยยิ้มแสนสดใสก็อันตรธานหายไป เหลือเพียงสายตาที่เต็มไปด้วยความคลางแคลงใจเพียงอย่างเดียว

คงถึงเวลาแล้วที่ต้องลงสนามสักที!

สองเท้าเริ่มก้าวยาวขึ้นเรื่อยๆ เร่งความเร็วจากเดินเป็นวิ่งหน้าตั้งไม่สนด้วยซ้ำว่าอะไรกำลังขวางทางอยู่ นอกจากพุ่งไปข้างหน้าโดยไม่คิดชีวิตประหนึ่งถวายตัวเพื่อทำพิธีกรรมอันหาญกล้า หัวใจตรงอกซ้ายรัวกระหน่ำไม่หยุด เหงื่อเล็กๆ เริ่มผุดซึมตามหน้าผาก แต่เจ้าตัวก็ยังไม่หยุดวิ่งตัดสนามฟุตบอล แล้วอ้อมไปยังด้านหลังตึกเรียนตามแผนที่ได้วางไว้

ด้านหน้ามีปราการแข็งแกร่งตั้งอยู่ ใบหน้าขาวเงยขึ้นมองกำแพงสูงสามเมตร ก่อนกวาดตาไปโดยรอบ พอเห็นโต๊ะและเก้าอี้นักเรียนซึ่งผุพังไปแล้วกองอยู่ไม่ไกล เธอก็ไม่รอช้ารีบยกขึ้นมาต่อเพิ่มความสูงเพื่อให้ตัวเองสามารถเหยียบมันขึ้นไปได้ง่ายขึ้น

โดดเรียนตั้งแต่ยังไม่ทันถึงคาบ ถือเป็นสถิติใหม่ที่เธอทำได้

'กิ๊ง' เป็นแค่เด็กสาว ม.ปลาย ธรรมดาๆ คนหนึ่ง ชื่อจริงคือภัทรดา มีความหมายว่าซื่อตรง ไม่รู้ว่าตอนคลอดพ่อกับแม่ล่วงรู้อนาคตหรือเปล่า เพราะนิสัยของเธอที่เป็นอยู่นั้นไม่ต่างจากชื่อจริงเลยสักนิด

ซื่อตรงต่อความรู้สึกนี่แหละภัทรดา และวันนี้เธอก็ยังเลือกทำตามความต้องการของตัวเอง ด้วยการแหกกฎโรงเรียนอีกครั้ง เพื่อหาคำตอบให้กับความสงสัยที่มีมาเนิ่นนาน

เจ้าตัวใช้แรงแขนที่มีเกาะไปบนกำแพงคอนกรีต จากนั้นจึงกัดฟันพาดขาตามหลัง ตะเกียกตะกายพาตัวเองขึ้นไป ในใจได้แต่ภาวนาว่าคงไม่

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 10/7/2562 BE 16:33

ดวงซวยมีใครบังเอิญมาเห็นเข้า

เธอทำทุกอย่างด้วยความรวดเร็ว เมื่อขึ้นได้แล้วก็กลั้นหายใจกระโดดลงอีกฝั่งหนึ่งซึ่งมีรถเก๋งสีบรอนซ์จอดรออยู่ก่อนแล้ว

ปึ้ง!

เกิดเสียงพื้นรองเท้ากระทบกับหลังคารถ เธองอเข่าเล็กน้อยเพื่อทรงตัว ราวกับอยู่ในหนังเรื่อง Mission Impossible

โคตรเท่...

พอตั้งสติได้ก็รีบปีนลงมา เปิดประตูแล้วเข้าไปนั่งข้างคนขับด้วยท่าทางกระหืดกระหอบ แต่ก็ยังไม่วายแบ่งลมหายใจเฮือกสุดท้ายเพื่อสบถออกมา

"โอ๊ย ตื่นเต้นสัด! จะมีใครเห็นป่ะวะ"

"ไม่ต้องกลัว กูจอดรอมึงตั้งนานละ ไม่เห็นมีใครผ่านมาสักคน" เสียงทุ้มต่ำของใครคนหนึ่งแทรกขึ้น เธอหันไปมองเขาก่อนจะตกใจจนสติเปิดเปิง

"เหี้ย!!"

ใครจะไปคิดว่าไอ้เพื่อนตัวดีจะอยู่ในสภาพไม่ต่างจากผู้ก่อการร้าย

"กูกลัวมึงแหละ ใส่มาทำไม"

กึ๊งเอื้อมมือไปดึงหมวกไหมพรมซึ่งคลุมหัวของเพื่อนสนิทออกอย่างรวดเร็ว จากที่กลัวว่าคนจะจับได้อยู่แล้ว คราวนี้ก็ต้องมากลัวไอ้โม่งที่นั่งอยู่ข้างๆ อีก แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้อินตามเธอเท่าไหร่ นอกจากตอบหน้าตายกลับมา

"เผื่อมีกล้อง"

แม้ในใจจะอยากก่นด่าไปสารพัด แต่เธอก็ยังฝืนเก็บเอาไว้เพราะมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องสนใจ

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 10/7/2562 BE 16:33

ดวงตาสองข้างจดจ้องไปยังถนนตรงหน้า มองดูรถยนต์คันแล้วคันเล่าขับผ่านตรอกซอกซอยที่เธอใช้เป็นจุดสังเกตการณ์

คันแรก...ไม่ใช่

คันที่สอง...ก็ไม่ใช่อีก

เหตุผลที่รีบวิ่งหน้าตั้งมาขนาดนี้ก็เพื่อดักรอพ่อของเธอที่กำลังจะเดินทางไปชลบุรีนี่แหละ กิ๊งรู้สึกได้สักพักหนึ่งแล้วว่ามีบางอย่างเปลี่ยนไป เกิดเป็นความสงสัยในพฤติกรรมของพ่อทีละน้อย จนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าคำพูดของอีกฝ่ายเชื่อถือได้มากแค่ไหน

ด้วยหน้าที่การงานที่ทำอยู่ส่งผลให้พ่อต้องออกไปดูโรงงานที่ต่างจังหวัดเป็นประจำ อย่างวันนี้ก็ชลบุรี แต่...เธอกลัวว่าภารกิจที่พ่อต้องทำอาจไม่เกี่ยวข้องกับงานเพียงอย่างเดียว

"ปาล์ม"

มือบางเอื้อมไปตีแขนคนข้างๆ พลางพูดอย่างตื่นเต้น

"ปาล์มมาแล้ว ไปเลย!"

สิ้นสุดการรอคอยเสียทีเมื่อเบื้องหน้าของเธอปรากฏภาพรถยนต์ Toyota สีแดงเลือดนกที่เพิ่งเคลื่อนตัวผ่านไป

คนฟังเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ไม่รอช้า ปลดเบรกมือ เข้าเกียร์พร้อมกับเหยียบคันเร่งตามไปติดๆ รถเก๋งสีบรอนซ์เลี้ยวเข้าถนนเส้นใหญ่ ปาล์มพยายามรักษาระยะห่างเอาไว้พอสมควรเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสงสัย จะมีก็แต่กิ๊งเท่านั้นที่ร้อนรนจนนั่งไม่ติดเบาะ

"มึงรีบกว่านี้หน่อยได้ป่ะ"

"พ่อมึงไม่หายไปไหนหรอก ตรงไปก็ถึงชลบุรีเหมือนกัน มึงอ่ะนั่งดีๆ เลย บังกระจกกูหมด"

'ปาล์ม' หรือ ปิยพัทธ์ เป็นเด็กหนุ่มร่างสูง หน้าตาจัดว่าหล่อเหลา

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 10/7/2562 BE 16:33

เอาการแม้จะอยู่เพียงแค่ ม.ปลาย แต่กลับมีออร่าของความดูดีแผ่กระจายไปทั่ว ประกอบกับนิสัยเจ้าชู้ประตูดินที่มีเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งทำให้สาวๆ ทั้งโรงเรียนแอบหลงปลื้มตามๆ กัน

เขาเป็นเพื่อนต่างเพศของกิ๊ง และก็ถือได้ว่าสนิทที่สุดเพราะคบกันมานาน รู้ใจกันแทบทุกอย่าง แม้กระทั่งตอนนี้ ปาล์มก็ยังอาสาเข้ามาช่วยเหลือเธออย่างไม่เกี่ยงงอน

"มึง..." ร่างบางเอนตัวกับเบาะ ในหัวคิดกังวลไปสารพัดจนอดถามความเห็นกับคนตัวสูงไม่ได้ "ถ้ากูจับได้จะด่าว่าอะไรดีวะ"

"ก็อย่าเพิ่งไปด่าใครสุ่มสี่สุ่มห้า พ่อมึงอาจไปทำงานจริงก็ได้" คนตัวสูงเอ่ยปลอบเพื่อให้อีกฝ่ายใจเย็นลง ทว่าประโยคเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่เข้าหูของกิ๊งเลยสักนิดเพราะเธอเอาแต่สบถออกมา

"หน้าด้าน! รู้ว่าเขามีลูกมีเมียอยู่แล้วยังจะมายุ่งอีก"

"..."

"หรือว่ากูควรด่าแบบนิ่งๆ ดีวะ"

พูดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องเบะปากและทำหน้าเหยียดๆ ใส่ด้วย

"ต่ำ!!!"

"เดี๋ยวถามพ่อมึงให้" ปาล์มได้ยินแล้วถึงกับถอนหายใจยาวๆ จัดการหมุนกระจกรถลงแล้วเหยียบคันเร่งให้รถเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวผลักให้กิ๊งถึงกับร้องเสียงหลง

"ปาล์มเดี๋ยวๆ ไม่เล่น!"

เขาไม่ฟังแล้วเหยียบคันเร่งเต็มที่จนรถสองคันขับขนาบข้างกันบนถนนเส้นหนึ่ง แถมไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้นเพราะเจ้าตัวยังพยายามแหกปากร้องตะโกนจนสุดเสียง เหตุผลไม่ใช่เพราะต้องการทำให้ภารกิจสืบความลับล่มไม่เป็นท่า ทว่าเขาแค่อยากแกล้งเธอให้ประสาทกินจนไม่มีเวลามาบ่น

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 10/7/2562 BE 16:33

งุ้งงิ้งข้างหูก็เท่านั้น

"พ่อครับ กิ๊งมีคำถามครับพ่อ!"

"ปาล์ม" ด้วยความกลัวเธอเลยโน้มตัวไปด้านข้าง พยายามแย่งพวงมาลัยอย่างลนลาน แม้รถจะส่ายไปมา แต่ก็ยังอยู่ในการควบคุมของคนตัวสูง

"พ่อครับ พ่อ! พ่อ!"

"ไอ้ปาล์ม"

ไม่รู้นรกชังหรือสวรรค์แกล้ง แต่คิดว่าคงเป็นกรรมที่ติดจรวด เนื่องจากถนนตรงหน้าชำรุดทำให้ล้อรถของเขาหลบเลี่ยงไม่ทันตกลงไปในหลุมจนเสียการควบคุมเล็กน้อย ทว่ามันกลับเป็นจังหวะเดียวกับที่ข้อศอกของกิ๊งทิ่มลงไปตรงจุดยุทธศาสตร์พอดิบพอดี

"โอ๊ยยยยยยยยยย"

ปาล์มแหกปากลั่นพร้อมกับซบหน้าลงไปเซย์ฮัลโหลกับพวงมาลัยโดยอัตโนมัติ

นาฬิกาในความคิดราวกับเดินช้าลง ภาพในม่านสายตาเคลื่อนไหวสโลว์โมชั่น ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยว ดวงตาเหลือกโปนแสดงออกอย่างสุดกลั้นกับความโหดร้ายที่โลกใบนี้ได้มอบให้ คำพูดต่างๆ กลืนหายไปในลำคอเนื่องจากความเจ็บที่แล่นพล่านไปทุกอณู จนอดไม่ได้ต้องเลื่อนมือลงไปกอบกุมความชอกช้ำนั้นเอาไว้

น้ำตาลูกผู้ชายแทบเล็ด เขากัดปากแน่น สูดลมหายใจเข้าปอดลึกค่อยๆ เงยหน้าขึ้นขณะอีกมือประคองพวงมาลัย แม้รถคันข้างหน้าจะขับทิ้งห่างออกไปไกลแล้วก็ตาม

"มึงไหวป่ะวะ" กิ๊งถามด้วยความเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร..." ปาล์มตอบเสียงผะแผ่วเจือสะอื้น "จู๋เหล็ก"

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 10/7/2562 BE 16:33

"อุบาทว์"

เธอเบือนหน้าหนีแต่ก็ยังแอบยิ้มเล็กๆ ปากดีแบบนี้ท่าทางคงไม่เป็นอะไรแล้ว เลยหันมาโฟกัสกับรถของพ่อแทน ตอนนั้นเองที่ทั้งคู่เกิดความสับสนปนความสงสัยเมื่อเป้าหมายดันเลี้ยวรถไปอีกทาง

"ทำไมรถพ่อมึงเลี้ยวไปทางนั้นวะ"

"ปาล์มตาม! ตาม!"

คนฟังสะดุ้งรีบหักพวงมาลัยในระยะประชิดตรงคอสะพานเพื่อเบี่ยงวิถีของล้อไปยังเลนด้านซ้าย ส่งผลให้รถที่ขับตามมาข้างหลังบีบแตรลั่นถนน โชคดีที่เขาเร่งเครื่องเร็วขึ้นเลยขับตามรถของเป้าหมายได้ทันในเวลาไม่นาน เล่นเอาใจหายใจคว่ำแทบตายคาเบาะอยู่รอมร่อ

พอสติเริ่มกลับมา ความสงสัยก็ค่อยๆ ผุดขึ้น ดูโรงงานที่ชลบุรีถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ควรจะขับตรงไปมากกว่าจะเลี้ยวซ้าย กิ๊งคาดคะเนอยู่ในใจ เพียงครู่เดียวป้ายบอกทางก็เริ่มปรากฏให้เห็นถี่ขึ้น เธอมองขึ้นไปยังป้ายที่ใหญ่ที่สุด...

'สนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิ'

จะไปชลบุรีต้องนั่งเครื่องไปเลยเหรอ ไม่! มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ๆ พ่อกำลังโกหก และวันนี้เธอจะต้องหาคำตอบของความลับนั้นให้ได้

กิ๊งกับปาล์มมองหน้ากัน ไม่มีใครพูดอะไรออกมาอีกจนกระทั่งพวกเขาขับรถยนต์มาถึงสนามบิน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page_Friend Zone □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 10/7/2562 BE 16:33